

— По-добре, че не си разбралъ, — дума горскиятъ. — Ей, има нѣма половинъ часъ, оттукъ минаха каракачани и ни разправиха, че срещнали изъ пжтеката две мечки и, като се развивали, едната избѣгала въ лѣво отъ пжтя, другата въ дѣсно. Затова си чулъ шумъ отъ дветѣ страни на пжтя. Искали сж да се събератъ, когато ти си минавалъ. А бе и насъ не ни е страхъ отъ такъвъ гадъ, но все си викаме: „Бай, бабо, да не ни срѣща мечката“...

Следъ нѣколко години, пакъ изъ тѣзи мѣста, другаритѣ ми, които вървѣха съ коняра стотина крачки

Погледъ отъ Семково.

предъ менъ, зърнали една голѣма мечка, която, като ги подушила, хукнала да бѣга съ поразителна за тежината ѝ лекота и бързина.

Отъ Семково могатъ да се предприематъ излети въ всички посоки. Въ тѣзи излети къмъ насъ ще се присѣдини или

нѣкой ловецъ, или пѣкъ горски стражаръ. При единъ такъвъ излетъ къмъ Сръдни връхъ, дойдоха пакъ нѣколко ловци. Когато възлѣзохме на този връхъ, обглеждахме околнитѣ мѣстности и разпитвахъ за тѣхнитѣ имена, единъ отъ моитѣ съпътници ми посочи Грохотъ.

— Ей тамъ, подъ върха, е гробътъ на едно малко момченце! — каза съ задавенъ гласъ единъ отъ ловцитѣ.

— Това е една много печална история, — продължи Серафимъ. — Случи се преди четири години, тъкмо на 16 май. Въ ранна пролѣтъ изкарваме едрия селски добитъкъ на Семково, защото тамъ най рано се топятъ снѣговетѣ